

Arrest

nr. 270 866 van 1 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2020 dient de verzoekende partij, in functie van haar moeder met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 29 juni 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 21 oktober 2020 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder.

1.4. Bij arrest nr. 246 569 van 21 december 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 19 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 23 april 2021 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder.

1.7. Bij arrest nr. nr. 258 289 van 15 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.8. Op 21 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/04/2021 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde A.R. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- Attest 061/2021 dd. 22/06/2021 van de ambassade van de Republiek Armenië te Brussel waaruit zou moeten blijken dat er op naam van betrokkene geen gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot zijn inkomen.

- Attest 047/2020 dd. 19/06/2020 van de Ambassade van de Republiek Armenië te Brussel waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 tot en met 12/05/2020.

Ter staving van het ten laste zijn worden opnieuw de volgende documenten voorgelegd:

- Bewijzen van geldstorting aan betrokkene en zijn echtgenote door de moeder en de vader van betrokkene in Armenië via Small World in de periode van 2018 - 2019.

- Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 22.05.2019 N° US-20/05/2019-4-0100 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van betrokkene geregistreerd staat.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft deze is opnieuw onvoldoende aangetoond aan de hand van de nieuwe documenten die zijn bekomen door de ambassade van de Republiek Armenië te Brussel. Dat er geen gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot het inkomen van betrokkene op datum van het attest, nl. 22/06/2021 kan evengoed te wijten zijn aan het feit dat betrokkene reeds sedert 30/12/2019 in België verblijft en daarna niet meer is teruggekeerd naar Armenië (wat wordt bevestigd aan de hand van zijn paspoort gezien er na zijn binnenkomst in België dd. 30/2/2019 geen nieuwe stempels in zijn paspoort zijn terug te vinden).

Het andere attest bekomen van de ambassade te Brussel betreft het document waarbij wordt gesteld dat hij geen eigenaar is van een onroerend goed en dit sedert 01/01/2013. Het feit geen eigenaar te zijn trachtte betrokkene ook reeds aan te tonen aan de hand van het attest van het kadaster dat reeds werd neergelegd bij de vorige aanvragen. Hieruit blijkt dat betrokkene niet beschikt over enig staatseigendom, maar sluit pariculaire eigendom niet uit.

De attesten worden enigszins in twijfel getrokken gezien er toch een vermoeden is dat betrokkene wel degelijk was tewerkgesteld in Armenië. Bij de opzoeking van zijn visa (toeristenvisa aangevraagd op 18/12/2018 via Duitsland om vrienden en familie te bezoeken in België) staat immers op de uitprint bij de rubriek beroep, ander beroep ingevuld (en dus niet geen beroep) en staat daaronder de naam van de werkgever vermeld, nl. G.S.M.L. (...) zou een firma zijn die deuren en ramen fabriceert.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft zijn er wel degelijk stortingen geweest ten gunste van betrokkene in het land van herkomst door de referentiepersoon. Gezien niet uit te sluiten valt dat betrokkene wel degelijk vermogend was in het land van herkomst, kunnen de stortingen niet worden gezien als noodzakelijk om in de levensbehoeften te kunnen voorzien en valt niet uit te sluiten dat de geldovermakingen voor andere doeleinden werden gebruikt.

Ter afsluiting kunnen we ons nog de vraag stellen in hoeverre betrokkene zijn moeder alsnog komt te vervoegen ofte vergezellen zoals de wet voorziet in artikel 40 ter §2 2° vooral omdat de huidige aanvraag gezinshereniging de derde aanvraag betreft terwijl de vorige twee aanvragen reeds zijn geweigerd geweest en in beroepsprocedure zijn bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ondertussen verblijft betrokkene reeds sedert 30/12/2019 in België, waardoor er van het vervoegen of vergezellen al lang geen sprake meer is, des te meer omdat betrokkene niet meer is teruggekeerd naar zijn land van herkomst of een ander land van verblijf (dit wordt ons bevestigd door het paspoort van betrokkene die bij de huidige aanvraag wordt gevoegd en die geen nieuwe in- of uitreisstempels bevat).

Gezien de afhankelijkheidsrelatie opnieuw niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis en 40 ter van de wet van 15.12.1980. het recht op verblijf wordt geweigerd. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de schending van artikel 42, 1 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) alsook de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Na het uiteenzetten van de “*algemene regels*”, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“2.1.1. Schending van art. 42 § 1 vreemdelingenwet - geen kennisgeving vóór het verstrijken van de termijn

Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

"het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. "

Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende:

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12-2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoekster.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij heeft nagelaten om de bestreden beslissing ter kennis te brengen aan verzoekers binnen de wettelijke termijn van zes maanden. De kennisgeving heeft echter pas - in de hypothese dat er tijdig een beslissing werd genomen - op 29/10/2021 plaatsgevonden, wat niet door de beugel kan.

Artikel 10 Burgerschapsrichtlijn stelt expliciet dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart.

Het begrip 'afgifte' houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Verzoeker diende derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart.

In het Dialio-arrest stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling zou het bijgevolg mogelijk maken dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.

De stelling dat het Unierecht zich verzet tegen de afgifte van een verblijfskaart aan verzoekster kan niet worden gevolgd, om reden dat verzoeker precies een derdelander is die voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn.

Uiteraard is het zo dat niet alle derdelanders een verblijfsrecht ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeed aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart: gelet op de aan het AD toegevoegde stukken zoals infra nader toegelicht.

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde stelde al reeds dat niettegenstaande het het HvJ oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn, er niet aan toe doet. Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontfemen, beroept deze staat zich op de eigen fout. Volgens de rechtbank kan dit voorts niet op grond van volgende rechtsprincipes: 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen en 'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.²

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeden aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder.

2.1.2. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker

Een lezing van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet leert ons dat verzoeker het recht heeft om zijn Belgische moeder in België te vervoegen indien op cumulatieve wijze is voldaan aan de volgende voorwaarden:

- verzoeker is ten laste van de Belgische referentiepersoon en vervoegt of begeleidt haar in België;*
- de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;*
- de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt.*

Verzoeker wenst te accentueren dat verwerende partij heeft nagelaten om te antwoorden op de uitgebreide schriftelijke argumenten van de raadsman van verzoeker en de daarin opgenomen stukken, dewelke aan de aanvraag ab initio werd toegevoegd met een inventarisatie. Verwerende partij heeft de verplichting om alle stukken dewelke aan haar beoordeling werden voorgelegd te analyseren en afdoende te motiveren.

De Raad stelde vast dat artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Verblijfswet niet uitdrukkelijk vermeldt dat het familielid al in het herkomstland ten laste moet zijn van de Unieburger. Maar de Raad van State (RvS) bevestigde al dat DVZ geen voorwaarde toevoegt aan de artikelen 40bis en 40ter van de Verblijfswet door te eisen dat het (klein)kind van een 'statische' Belg (Belg die geen gebruik maakt van zijn recht op

vrij verkeer), moet aantonen dat het al in zijn 'land van herkomst' afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Artikel 40ter Verblijfswet is volgens de RvS op zich voldoende duidelijk doordat uitdrukkelijk sprake is van familieleden "die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen." Het 'begeleiden van' of 'zich voegen bij' de Belg houdt volgens de RvS noodzakelijkerwijs in dat de vreemdeling uit het buitenland komt of gekomen is. De RvS voegt eraan toe dat een familielid geen verblijfsrecht kan ontleen aan een situatie van onvermogen die het voor zichzelf in België creëerde, door bijvoorbeeld het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen

Hoewel uit de woorden "de Belg begeleiden of zich bij hem voegen" blijkt dat het familielid uit het buitenland komt of gekomen is, betekent dit volgens de Raad niet dat het 'land van herkomst' altijd gelijkgesteld moet worden aan het 'land van de nationaliteit'. De voorwaarde in artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° Verblijfswet moet ook gelezen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (Jia en Reyes (HvJ C-I/05, C- 423/12). Volgens die echtspraak wordt met 'land van herkomst' zowel lidstaten als derde landen.

Het ten laste zijn van iemand is een financiële situatie⁴⁵, bestaande uit:

- De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;
- Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan;
- De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;
- Bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden ;

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoeker voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder), doch stelt dat verzoeker niet aantoonbaar effectief onvermogen te zijn. Hij zou blijkbaar tewerkgesteld zijn en over staatseendom bezitten.

Eerder stelde verwerende partij dat het attest dd. 19.06.2020 dewelke werd bemachtigd in de consulaire afdeling van de Armeense Ambassade van na verzoekers vertrek uit het land van herkomst dateerde.

Verwerende partij stelde dat het bovendien enkel betrekking zou hebben op een situatie op datum van het attest, en sprak zich niet uit over het verleden. Derhalve werd dit attest tweemaal totaal ten onrechte niet in aanmerking genomen door verwerende partij waardoor verwerende partij zelf een gedeelde verantwoordelijkheid draagt voor de actuele situatie. De Raad stelde initieel expliciet dat verzoeker de mogelijkheid had om een nieuwe aanvraag in te stellen waarbij de correcte vertaling van het attest kon worden neergelegd en bijgevolg ook dat voor verzoeker - aangezien hij een nieuwe aanvraag had ingesteld - de beroepsprocedure geen voordeel (belang) kon opleveren om reden dat bij een eventuele vernietiging het dossier terug bij verwerende partij aanhangig zou worden gemaakt, wat al reeds het geval was op dat ogenblik (zie: arresten RvV 251.895).

De conclusie van verwerende partij luidt als volgt: het onvermogen van verzoeker werd derhalve niet afdoende aangetoond.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moeten zijn van zijn Belgische moeder en hij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege haar.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker en zijn gezin na hun aankomst in het Rijk, niet meer terug zijn gekeerd naar Armenië. Verzoeker verwijst naar de diverse positieve politionele woonstcontroles dewelke aan het AD zijn gevoegd en ook naar de diverse attesten samenstellingen van het gezin dewelke tevens aantrefbaar zijn in het AD.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie .

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner .

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden .

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie -

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de aan verzoeker verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Dit element wordt niet betwist, evenmin besproken in de bestreden beslissing.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Deze materiële steun moet verzoeker toelaten om minimaal te kunnen overleven in zijn herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij toont niet effectief aan dat verzoeker in Armenië arbeid zou hebben verricht. Verwerende partij kan evenmin dienstig naar stukken verwijzen, waaruit de tewerkstelling van verzoeker zou kunnen blijken in Armenië. Verzoeker heeft geen enkele stuk voorgelegd waaruit dit zou blijken. Een verwijzing naar een uitprint bij de aanvraag toeristenvisum bij de Duitse Ambassade volstaat in casu niet, temeer daar deze blote bewering integraal wordt tegengesproken door formele attesten vanwege de Armeense overheid. Dat verzoeker op een invulformulier voor een toeristenvisum "pour les besoins de la cause" een beroep heeft aangeduid volstaat niet om te concluderen dat verzoeker in Armenië vermogend was en niet aangewezen was op de financiële steun van zijn moeder. Er is meer nodig uiteraard.

Bovendien laat verwerende partij na om te verifiëren wat de maandelijkse inkomen van verzoeker zouden bedragen in Armenië. Verzoeker had hieromtrent aanvullende informatie kunnen verzoeken aan verzoeker, temeer daar deze informatie in het verleden blijkbaar niet interessant en beschikbaar was voor verwerende partij?

Zelfs in de hypothese dat verzoeker als zijnde een arbeider zou hebben gefungeerd, quod certa non, dient er te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende om verzoeker en zijn gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien.

Het is derhalve manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het AD om te stellen dat verzoeker niet aangewezen was op de financiële stortingen vanwege zijn moeder en dat zulks voor andere doeleinden zouden zijn gebruikt.

Verwerende partij haalt dit element tevens niet aan in de bestreden beslissing.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit blijkt immers uit de navolgende stelling vanwege verwerende partij:

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat wat het financieel en materieel aspect betreft verzoeker "degelijk" stortingsbewijzen naar voren heeft gebracht. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist, doch wordt enkel gerelativeerd door een verkeerde lezing van een officieel attest en een uitprint van een visum aanvraagformulier.

Verzoeker werd werkelijk financieel ondersteund door zijn Belgische moeder. Dit bewijs wordt aangetoond door de diverse financiële ondersteuning in het verleden.

Het feit dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen, werd al reeds door de Raad aanvaard "De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist 13 van de ascendent dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belgische onderdaan"

Verzoeker bewijst in casu effectief zijn financiële afhankelijkheid aan van zijn Belgische moeder. Het bewijs van nominale stortingen uit het verleden worden zonder meer voorgelegd.

Verzoeker verwijst expliciet naar de navolgende geldstortingen, dewelke niet voor betwisting vatbaar zijn en - weze het nogmaals herhaald - verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent:

- 08/02/2018	t.b.v.	350,00	Eur
- 07/03/2018	t.b.v.	350,00	Eur
- 20/04/2018	t.b.v.	200,00	Eur
- 17/04/2018	t.b.v.	300,00	Eur
- 07/04/2018	t.b.v.	350,00	Eur
- 08/05/2018	t.b.v.	350,00	Eur
- 08/06/2018	t.b.v.	300,00	Eur
- 07/08/2018	t.b.v.	350,00	Eur
- 06/09/2018	t.b.v.	350,00	Eur
- 08/11/2018	t.b.v.	400,00	Eur
- 14/11/2018	t.b.v.	300,00	Eur
- 07/12/2018	t.b.v.	400,00	Eur
- 22/12/2018	t.b.v.	300,00	Eur
- 08/02/2019	t.b.v.	450,00	Eur
- 25/02/2019	t.b.v.	200,00	Eur
- 24/02/2019	t.b.v.	300,00	Eur
- 08/03/2019	t.b.v.	450,00	Eur
- 06/04/2019	t.b.v.	500,00	Eur
- 08/05/2019	t.b.v.	400,00	Eur
- 07/05/2019	t.b.v.	300,00	Eur
- 07/06/2019	t.b.v.	400,00	Eur
- 11/07/2019	t.b.v.	50,00	Eur
- 09/08/2019	t.b.v.	400,00	Eur
- 07/09/2019	t.b.v.	400,00	Eur
- 05/10/2019	t.b.v.	400,00	Eur
- 08/11/2019	t.b.v.	200,00	Eur
- 08/11/2019	t.b.v.	400,00	Eur
- 28/11/2019	t.b.v.	220,00	Eur
- 06/12/2019	t.b.v.	400,00	Eur

Verwerende partij kan niet ernstig gaan betwisten dat de aan verzoeker verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is gelet de lange periode en de hoegrootheid van de geldstortingen, toch worden de voorgelegde ontvangstbewijzen zelfs niet afdoende bekeken door verwerende partij.

Verzoeker toont bovendien aan dat hij effectief onvermogen is. De DVZ mag een bewijs vragen dat betrokkene geen onroerend goed bezit in het thuisland.

De stelling vanwege verwerende partij dat het attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek naar voren dd. 19/06/2020 gekend onder nummer: 047/2020 zich enkel uitspreekt over de situatie op datum van het arrest en niet over het verleden is een flagrante onregelmatigheid vanwege verwerende partij en schendt resoluut de materiële motiveringsplicht.

Het formeel attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek dd. 19/06/2020 gekend onder nummer: 047/2020 - dewelke niet wordt betwist door verwerende partij - vermeldt expliciet dat verzoeker gekend onder passpoort N°: BA1721499 geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020.

Het betreft aldus te gaan over een retroactieve periode van 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020, dewelke tevens de periode voor zijn aankomst naar het Rijk omvat.

Verwerende partij stelt op p. 2 lid 2 van de bestreden beslissing dat verzoeker "met het andere attest" bekomen vanwege de Armeense Ambassade te Brussel lees: attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek dd. 19/06/2020 gekend onder nummer: 047/2020 ook trachtte aan te tonen dat hij geen eigenaar is van onroerende goederen in Armenië sedert ten minste 01/01/2013, doch dat dit attest blijkbaar wordt tegengesproken door een andere attest van het kadaster waaruit verwerende partij concludeert dat het attest uitsluitend handelt over het bezit van staateigendom, doch "sluit particuliere eigendom niet uit".

Verzoeker verwijst kort naar de letterlijk bewoordingen van dit attest van de kadaster:

"Als antwoord op uw aanvraag 20/05/2019-4-0100 verklaren we dat conform de gegevens van het elektronisch archief van het Comité van het kadaster RA er geen staatregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerend goed op het territorium van de Republiek Armenië op naam van de burger Artur Ashot Arshakyan (identiteitsnummer 003268471, geboren op 27- 02-1983 voorhanden is".

Verwerende partij schendt overduidelijk het bewijskracht van dit formeel document aangezien de inhoud niet spreekt over het bezit van staateigendom, doch de ontstentenis van enige staatsregistratie (i.e. registratie bij de overheid) van eigendomsrecht inzake enig onroerend goed op het grondgebied van de Republiek van Armenië. Dit slaat duidelijk op zowel privé eigendom, evenals staateigendom. Bovendien wordt de inhoud van dit attest nogmaals bevestigd door een formeel attest Attest Armeense Ambassade met beëdigde vertaling 047/2020 inzake geen inkomen en onroerende goederen periode van 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020 en het attest 061/2021 dd. 22/06/2021 van de Armeense Ambassade.

Niettegenstaande dat dit document bekomen werd wijl verzoeker al reeds in België was, blijkt uit geen enkel objectief element dat verzoeker na 12/05/2020 terug is gekeerd naar Armenië, waardoor verzoeker in de mogelijkheid zou zijn geweest om onroerende goederen en/of andere inkomsten aan te schaffen. Dit gegeven wordt nogmaals gestaafd door het attest 061/2021 dd. 22/06/2021 van de Armeense Ambassade.

Verwerende partij gaat duidelijk door de bocht en schendt de bewijskracht van dit formeel beëdigd vertaalde documenten.

TEN TWEEDE moet verzoeker tevens aantonen dat hij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Verzoeker werd gedurende minstens gedurende de periode 08/02/2018 t.e.m. 06/12/2019 financieel ondersteund door zijn Belgische moeder. Verwerende partij beaamt dit gegeven.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond door een Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 22.05.2019 N° US-20/05/2019-4-0100 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van verzoeker geregistreerd staat. Ook dit gegeven kan niet ernstig in twijfel worden getrokken door verwerende partij.

Integendeel: verwerende partij gaat volledig door de bocht met het lezen en interpreteren van dit officieel document.

Verzoeker heeft in de besteden aanvraag zonder meer aangetoond dat hij geen inkomsten heeft in Armenië door een attest voor te leggen dd. 19/06/2020 vanwege de Armeense Ambassade, dewelke

zich expressis verbis over een duidelijke periode in het verleden spreekt en niet uitsluitend over een momentum zoals eerder gesteld door verwerende partij.

TEN DERDE verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Verzoeker verwijst naar nr. 192 593 van 27 september 2017 in de zaak RvV X / II:

"De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hen voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. "

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en voor zijn aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door zijn Belgische moeder en zulks tot op heden.

Zodra een persoon die ten laste moet zijn zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, kan hij niet meer ten laste vallen van een ander.

Verezoeker wenst tot slot te accentueren dat hij sedert zijn aankomst in het Rijk en vanaf het datum van 10/01/2020 ingestelde aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid tot op heden niet gewerkt heeft en bijgevolg geen bestaansmiddelen gecreëerd heeft om in zijn eigen levensonderhoud of deze van zijn kinderen te voorzien. Dit gegeven wordt ook niet besproken en betwist in de bestreden beslissing.

Uit de diverse politionele woonstcontroles, AI en de verlengingen van de Bijlage 35 in het verleden, blijkt immers dat verzoeker tot op heden nog steeds met zijn Belgische moeder woont en zulks onder hetzelfde dak. Dit wordt nogmaals gestaafd met een attest samenstelling van het gezin dd. 07/12/2020 en dd. 03/05/2021 dewelke werd toegevoegd aan zijn AD.

Verzoeker heeft geen sociale bijdragen en/of belastingen op het werk betaald in het Rijk.

Verzoeker stelt dat verwerende partij bij haar stelling dat een "loutere samenwoning onder éénzelfde dak geen ten laste element impliceert", zij resoluut de navolgende elementen niet in aanmerking heeft genomen: het gebrek aan inkomsten van verzoeker en diens kinderen; de betaling van de huur en alle nutsvoorzieningen door de Belgische moeder ten behoeven van verzoeker en diens minderjarige kinderen, de financiering van voeding, kleding en alle andere noodzakelijke basisproducten door de moeder van verzoeker, de betaling van de administratieve bijdrag(en) voor onderhavige procedure, de betaling van de schoolkosten van verzoeker en diens kinderen in aanmerking neemt. Dit blijkt immers uit de bijgebrachte bankafschriften (zie: stukken 13 zoals toegevoegd aan het AD). Deze stukken werden totaal niet in ogenschouw genomen door verwerende partij.

Inzake de stelling vanwege verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen wenst verzoeker op te merken dat deze beplainingen eerder betrekking hebben op de voorwaarde van het ten laste "zijn" vervat in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. dewelke impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die "de Belg" (...) "vergezellen of zich bij hem voegen" en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Conclusie: Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste van de Unieburger in hoofde van verzoeker niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoeker primordiale

attesten aan het administratief dossier gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoeker.

Verwerende partij kan niet louter dienstig verwijzen naar eerdere beslissingen om de bestreden beslissing te schragen, aangezien verwerende partij de bestreden aanvraag niet onontvankelijk heeft verklaard wegens het ontberen van nieuwe elementen en verzoeker daadwerkelijk objectieve documenten uitgaande van de Armeense overheid naar voren heeft gebracht die de integrale stelling van verwerende partij ontkrachten.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad, onvermogenheid en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit, bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden heeft enkel betrekking op het nemen van de “beslissing”. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod.

Ook in artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin geen enkele beslissing is genomen binnen de in het voornoemde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533)

Nu uit het voorgaande volgt dat de bedoelde vervalttermijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de “beslissing”, niet op de betekening ervan – zodat het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij heeft nagelaten om de bestreden beslissing ter kennis te brengen binnen de zes maanden niet dienstig is – en nu niet wordt betwist dat de bestreden beslissing tijdig werd genomen, moet worden vastgesteld dat de vervalttermijn werd gerespecteerd en geen aanleiding kan geven tot het gevolg dat artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden ervan.

Gelet op het voorgaande is de verwijzing naar arresten van de Raad waarin gesteld wordt dat artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet in de ambtshalve afgifte van een F-kaart als geen enkele beslissing wordt genomen binnen zes maanden na de aanvraag, niet dienstig.

De verzoekende partij verwijst nog naar artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn waarin wordt gesteld dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na datum van indiening van de aanvraag vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart. Zij stelt dat het begrip ‘afgifte’ volgens het Hof noodzakelijkerwijze inhoudt dat een beslissing genomen én ter kennis wordt gebracht vóór het verstrijken van de termijn, dat dit ook geldt wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren, dat de termijn voor kennisgeving immers niet kan verschillen al naargelang de beslissing positief of negatief is. De verzoekende partij vervolgt dat het Hof in het Diallo-arrest stelde dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart wordt afgegeven aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn, dat een dergelijke regeling het bijgevolg mogelijk zou maken dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden. De verzoekende partij meent echter dat de stelling dat het Unierecht zich verzet tegen de afgifte van een verblijfskaart aan haar niet kan worden gevolgd om reden dat zij precies een derdelander is die voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn, dat het uiteraard niet zo is dat alle derdelanders een verblijfsrecht ontleen aan de voormelde richtlijn, dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat zij effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die richtlijn en effectief voldeed aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F-kaart, gelet op de aan het dossier toegevoegde stukken, zoals verder toegelicht. Zij wijst er nog op dat de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde al reeds stelde dat niettegenstaande het Hof van Justitie oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn, er niet toe aan doet, dat wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontfangen, de staat zich op een eigen fout beroept, dat dit niet kan. De verzoekende partij betoogt dat uit het geheel van het dossier blijkt dat zij recht heeft op gezinshereniging.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij de zoon is van de Belgische referentiepersoon. Uit niets blijkt dat deze laatste haar recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door de verzoekende partij ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *“Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen”* en dat *“de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten*

aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar (de interpretatie van) de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. (RvS 6 november 2019, nr. 245.995)

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40*ter*, eerste lid *juncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij afdoende dient aan te tonen, als persoon ouder dan 21 jaar, dat zij onvermogen was en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij kan echter niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij niet betwist dat zij voorafgaandelijk aan de aanvraag en reeds in het herkomstland of land van afkomst ten laste was van haar Belgische moeder. Immers motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing *“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”* Er wordt enkel erkend dat er geldstorting(en) zijn geweest ten gunste van de verzoekende partij in het land van herkomst door de referentiepersoon, doch hieromtrent gesteld dat gezien niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij wel degelijk vermogen was in het land van herkomst, deze storting(en) niet kunnen worden gezien als noodzakelijk om in de levensbehoeften te kunnen voorzien en niet uit te sluiten valt dat deze storting(en) voor andere doeleinden werden gebruikt.

3.6. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij eerder stelde dat het attest van 19 juni 2020 dewelke werd bemachtigd in de consulaire afdeling van de Armeense ambassade van na haar vertrek uit het land van herkomst dateerde en dat het bovendien enkel betrekking zou hebben op een situatie op datum van het attest en dat het zich niet uitsprak over het verleden. De verzoekende partij meent dat dit attest tweemaal ten onrechte niet in aanmerking werd genomen door de verwerende partij waardoor zij zelf een gedeelde verantwoordelijkheid draagt voor de actuele situatie, waarbij zij erop wijst dat de Raad initieel expliciet stelde dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om een nieuwe aanvraag in te stellen waarbij de correcte vertaling van het attest kon worden neergelegd en bijgevolg ook dat voor haar, gezien zij een nieuwe aanvraag had ingesteld, de beroepsprocedure geen voordeel kon opleveren om reden dat bij een eventuele vernietiging het dossier terug bij de verwerende partij aanhangig zou worden gemaakt, wat reeds het geval was op dat ogenblik.

Waar de verzoekende partij stelt dat dit attest tweemaal ten onrechte niet in aanmerking werd genomen door de verwerende partij, voert zij in wezen kritiek op de eerdere bijlagen 20. Deze kritiek is dan ook niet gericht tegen de bestreden beslissing.

In zoverre zij zich met deze kritiek en de stelling dat de verwerende partij zelf een gedeelde verantwoordelijkheid draagt voor de actuele situatie richt tegen het motief dat de vraag gesteld wordt in hoeverre de verzoekende partij haar moeder alsnog komt vervoegen of vergezellen zoals de wet

voorziet, vooral omdat het de derde aanvraag betreft terwijl de vorige twee aanvragen geweigerd zijn geweest en in de beroepsprocedure bevestigd zijn door de Raad, dat de verzoekende partij ondertussen reeds sedert 30 december 2019 in België verblijft zodat er van het vervoegen of vergezellen al lang geen sprake meer is, te meer daar de verzoekende partij niet is teruggekeerd naar het herkomstland of een ander land van verblijf, stelt de Raad vast dat voormelde overwegingen in het licht van het huidige dossier niet kunnen aangenomen worden minstens niet volstaan om de aanvraag te verwerpen.

Immers blijkt dat het grotendeels nog steeds gaat om het beoordelen van de stukken die reeds werden voorgelegd naar aanleiding van de eerste aanvraag van 10 januari 2020 – aldus ingediend kort nadat de verzoekende partij aankwam in België op 30 december 2019 – en waarbij in de *in casu* bestreden beslissing niet wordt gesteld dat deze stukken reeds beoordeeld werden en er aldus naar de vorige bijlagen 20 kan verwezen worden.

Uit het geheel van de motieven is het overigens ook niet duidelijk of de verwerende partij louter op grond van voormelde overwegingen, met name dat de vraag gesteld wordt in hoeverre de verzoekende partij haar moeder alsnog komt vervoegen of vergezellen zoals de wet voorziet, vooral omdat het de derde aanvraag betreft terwijl de vorige twee aanvragen geweigerd zijn geweest en in de beroepsprocedure bevestigd zijn door de Raad, eveneens tot een weigeringsbeslissing zou zijn gekomen.

3.7. Betreffende de conclusie dat haar onvermogen niet afdoende is aangetoond, betoogt de verzoekende partij vooreerst dat het inderdaad zo is dat zij ten laste moet zijn van haar Belgische moeder en derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun van haar, dat de verwerende partij niet betwist dat zij en haar gezin na aankomst in het Rijk, niet meer zijn teruggekeerd naar Armenië, dat zij verwijzen naar de diverse positieve politieke woonstcontroles en ook naar de diverse attesten samenstelling van het gezin dewelke in het administratief dossier zijn gevoegd. Na een theoretisch betoog stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet betwist dat de aan haar verleende bijstand oprecht en structureel van aard is, dat dit element niet wordt betwist, noch besproken in de bestreden beslissing, dat de eis van de Dienst Vreemdelingenzaken dat men minstens zes maanden financiële steun moet bewijzen *in casu* is voorgelegd. Zij stelt verder dat de verwerende partij niet effectief aantoonde dat zij in Armenië arbeid zou hebben verricht, dat zij evenmin dienstig kan verwijzen naar stukken waaruit een tewerkstelling zou kunnen blijken in Armenië, dat zij geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit dit zou blijken, dat een verwijzing naar een uitprint bij de aanvraag toeristenvisum bij de Duitse ambassade *in casu* niet volstaat, temeer daar deze blote bewering integraal wordt tegengesproken door formele attesten van de Armeense overheid, dat zij op een invulformulier voor een toeristenvisum "*pour les besoins de la cause*" een beroep heeft aangeduid niet volstaat om te concluderen dat zij in Armenië onvermogen was en niet aangewezen was op de financiële steun van haar moeder, dat er uiteraard meer nodig is. Zij argumenteert voorts dat de verwerende partij bovendien nalaat te verifiëren wat haar maandelijkse inkomen zou bedragen in Armenië, dat zij hieromtrent om aanvullende informatie had kunnen verzoeken, te meer daar deze informatie in het verleden blijkbaar niet interessant en beschikbaar was voor de verwerende partij. Zij vervolgt dat zelfs in de hypothese dat zij als zijnde een arbeider zou hebben gefungeerd, *quod certa non*, er dient te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende om haar en haar gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien. Zij meent dan ook dat het manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het administratief dossier is om te stellen dat zij niet aangewezen was op de financiële stortingen van haar moeder en zulks voor andere doeleinden zou zijn gebruikt, dat de verwerende partij dit element tevens niet aanhaalt in de bestreden beslissing, dat zij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun noodzakelijk en beduidend was, dat dit gegeven niet wordt betwist noch onderzocht in de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijst naar het arrest JIA van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stelt dat de bewijslast inzake het ten laste zijn van haar moeder bij haar ligt, dat het buiten kijf staat dat zij ten laste was van haar Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun terzake noodzakelijk en beduidend is, dat dit immers blijkt uit de stelling van de verwerende partij die niet betwist in de bestreden beslissing dat wat het financieel en materieel aspect betreft zij wel degelijk stortingsbewijzen naar voren heeft gebracht, doch dat zij dit relateert door een verkeerde lezing van een officieel attest en een uitprint van een visum aanvraagformulier. Zij stelt dat zij wel degelijk financieel werd ondersteund door haar Belgische moeder, dat dit wordt aangetoond door de diverse financiële ondersteuning in het verleden. Zij vervolgt dat het feit dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen door de Raad aanvaard wordt, dat zij *in casu* effectief haar financiële afhankelijkheid van haar moeder bewijst, dat de bewijzen van de nominale stortingen in het verleden zonder meer worden voorgelegd. De verzoekende partij verwijst uitdrukkelijk naar de geldstortingen, waarvan zij in het verzoekschrift de data en bedragen opsomt, en stelt dat deze niet voor betwisting vatbaar zijn en deze door de verwerende partij in de

bestreden beslissing niet worden ontkend. Zij betoogt dat de verwerende partij niet ernstig kan gaan betwisten dat de aan haar verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is, gelet op de lange periode en de hoegrootheid van de geldstortingen, doch dat de voorgelegde ontvangstbewijzen niet afdoende worden bekeken door de verwerende partij, dat zij bovendien aantoonst dat zij effectief onvermogen is, dat de verwerende partij een bewijs mag vragen dat zij geen onroerend goed bezit in het thuisland, dat de stelling van de verwerende partij dat het attest met nummer 047/2020 vanwege de ambassade van Armenië van 19 juni 2020 zich enkel uitspreekt over de situatie op datum van het arrest (lees: attest) en niet over het verleden een flagrante onregelmatigheid is en de materiële motiveringsplicht schendt, dat dit formeel attest expliciet vermeldt dat zij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten, zoals ook niet wordt betwist door de verwerende partij, dat het aldus gaat over een retroactieve periode van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dewelke tevens de periode van voor haar aankomst in het Rijk bevat. Betreffende het motief dat de verzoekende partij met het attest nummer 047/2020 vanwege de ambassade van Armenië van 19 juni 2020 trachtte aan te tonen dat zij geen eigenaar is van onroerende goederen in Armenië sinds 1 januari 2013, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij motiveerde dat dit attest wordt tegengesproken door een ander attest van het kadaster waaruit zij concludeert dat het attest uitsluitend handelt over het bezit van staatseigendom, doch particuliere eigendom niet uitsluit en wijst zij op de letterlijke bewoordingen van het attest van het kadaster, waarna zij betoogt dat de verwerende partij overduidelijk de bewijskracht van dit formeel document schendt aangezien de inhoud niet spreekt over het bezit van staatseigendom, doch de ontstentenis van enige staatsregistratie van eigendomsrecht inzake onroerend goed op het grondgebied van de Republiek van Armenië, dat dit duidelijk slaat op zowel privé-eigendom als staatseigendom, dat bovendien de inhoud van dit attest nogmaals bevestigd wordt door een formeel attest van de Armeense ambassade met beëdigde vertaling 047/2020 inzake geen inkomen en onroerende goederen in de periode van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020 en het attest 061/2020 van 22 juni 2021 van de Armeense ambassade. Zij stelt dat niettegenstaande dit document bekomen werd terwijl zij al reeds in België was, uit geen enkel objectief element blijkt dat zij na 12 mei 2020 terug is gekeerd naar Armenië waardoor zij in de mogelijkheid zou zijn geweest om onroerende goederen en/of andere inkomsten aan te schaffen, dat dit gegeven nogmaals wordt gestaafd door het attest 061/2021 van 22 juni 2021 van de Armeense ambassade, dat de verwerende partij duidelijk door de bocht gaat en de bewijskracht van dit formeel beëdigd vertaald document schendt.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan.

Overeenkomst artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient zij het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, *in casu* haar moeder. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische moeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter *in* juncto 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

3.9. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip ‘ten laste zijn’ maar kan zij aldus wel gevolgd worden waar zij erop wijst dat de bewijslast inzake het ten laste zijn van haar moeder bij haar ligt, dat het ten laste zijn een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden, dat de materiële steun haar moet toelaten minimaal te kunnen overleven in het herkomstland, rekening houdende met haar financiële en sociale omstandigheden, dat men als familielid ten laste is van een Belg als men in de maanden voor de aanvraag gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen en dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing ingaat tegen deze overwegingen.

3.10. De Raad wijst er voorts op dat de verwerende partij niet betwist, zelfs erkent in de bestreden beslissing dat er stortingen geweest zijn ten gunste van de verzoekende partij in het land van herkomst door de referentiepersoon. Zoals de verzoekende partij ook aangeeft, wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat deze verleende bijstand oprecht en structureel van aard is, alsook niet dat deze financiële steun beduidend is. Evenmin wordt de hoegrootheid van de geldstortingen betwist, noch het feit dat deze geschieden over een langere periode. De verzoekende partij kan tevens gevolgd worden waar zij stelt dat bewijs van minstens zes maanden financiële steun *in casu* is voorgelegd. Ook dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

De verzoekende partij kan echter niet gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat uit het niet betwisten door de verwerende partij dat wat het financieel en materieel aspect betreft zij wel degelijk stortingsbewijzen naar voren heeft gebracht, leidt tot de vaststelling dat het aangetoond is dat zij ten laste was van haar Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun terzake noodzakelijk is. Hoewel uit het aantonen van diverse stortingen in het verleden kan afgeleid worden dat zij wel degelijk financieel werd ondersteund door haar Belgische moeder, kan hieruit niet zonder meer afgeleid worden dat zij ten laste is van haar moeder daar eveneens dient aangetoond te worden dat de financiële ondersteuning die zij ontving, noodzakelijk was, met andere woorden dat zij op dat ogenblik en in haar land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van haar familielid in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Waar verzoekende partij stelt dat er stortingen uit het verleden

gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen door de Raad aanvaard wordt, wijst de Raad er op dat het feit dat dit aanvaard wordt niet tot de vaststelling leidt dat bij het enkel voorleggen van stortingen uit het verleden het ten laste zijn is aangetoond. Uit de stelling dat het niet kennelijk onredelijk is om, bij een aanvraag tot gezinshereniging, van een ascendent het bewijs te eisen dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belg, kan niet *ipso facto* afgeleid worden dat het voorleggen van geldstortingen uit het verleden het ten laste zijn op afdoende wijze aantoon. De Raad herhaalt dat naast een materiële en/of financiële ondersteuning tevens dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op deze ondersteuning om in de levensbehoeften te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij echter niet gevolgd worden waar zij meent dat zij effectief haar financiële afhankelijkheid van haar moeder heeft bewezen doordat de bewijzen van de nominale stortingen in het verleden zonder meer worden voorgelegd. Het weze herhaald dat met het voorleggen van bewijzen van geldstortingen in het verleden geen financiële afhankelijkheid of een financieel ten laste zijn in het verleden wordt aangetoond doch enkel een financiële steun door haar moeder.

3.11. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat de geldstortingen op zich worden betwist, noch het feit dat deze beduidend zijn, doch wel dat wordt geoordeeld dat deze niet kunnen worden gezien als noodzakelijk om in de levensbehoeften te kunnen voorzien daar niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij wel degelijk vermogend was in het herkomstland en de geldovermakingen voor andere doeleinden werden gebruikt.

De verzoekende partij betwist niet dat zij dient aan te tonen dat zij onvermogen was in het land van herkomst en dat de verwerende partij het bewijs mag vragen dat zij aldaar geen onroerende goederen bezit.

3.12. De verzoekende partij heeft teneinde haar onvermogen in het land van herkomst aan te tonen volgende stukken gevoegd bij haar aanvraag:

“Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- Attest 061/2021 dd. 22/06/2021 van de ambassade van de Republiek Armenië te Brussel waaruit zou moeten blijken dat er op naam van betrokkene geen gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot zijn inkomen.

- Attest 047/2020 dd. 19/06/2020 van de Ambassade van de Republiek Armenië te Brussel waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 tot en met 12/05/2020.

Ter staving van het ten laste zijn worden opnieuw de volgende documenten voorgelegd:

(...)

- Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 22.05.2019 N° US-20/05/2019-4-0100 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerend goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van betrokkene geregistreerd staat.”

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat uit het geheel van de voorgelegde documenten opnieuw niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat zij noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, waarbij aldus betreffende dit laatste wordt gesteld dat er wel stortingen zijn geweest doch dat deze niet kunnen worden gezien als noodzakelijk om in de levensbehoeften te kunnen voorzien daar niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij wel degelijk vermogend was in het herkomstland.

Aldus betreft het kernpunt van de betwisting de vraag of afdoende werd aangetoond of de verzoekende partij effectief onvermogen was in het land van herkomst.

De verwerende partij oordeelt dat het onvermogen opnieuw onvoldoende aangetoond is door de nieuwe documenten die zijn bekomen door de ambassade van Armenië te Brussel, waarna zij het attest van 22 juni 2021 bespreekt. Daarnaast motiveert zij betreffende het andere attest bekomen van de ambassade te Brussel, en aldus betreffende het attest 047/2020 van 19 juni 2020 – waaruit volgens de bestreden beslissing zou moeten blijken dat de verzoekende partij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020 – dat dit stelt dat de verzoekende partij geen eigenaar is van een onroerend goed en dit sedert 1 januari 2013, dat het feit geen eigenaar te zijn de verzoekende partij reeds trachtte aan te tonen aan de hand van het attest van het kadaster dat

reeds werd neergelegd bij de vorige aanvragen, dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij niet beschikt over enige staatseigendom, maar particuliere eigendom niet uitsluit. Daarnaast wordt ook nog gesteld dat de attesten enigszins in twijfel kunnen worden getrokken gezien er toch een vermoeden is dat de verzoekende partij wel degelijk tewerkgesteld was in Armenië, dat bij de opzoeking van zijn visa, toeristenvisa aangevraagd op 18 december 2018 via Duitsland om vrienden en familie te bezoeken in België, immers op de uitprint staat bij de rubriek beroep 'ander beroep' en daaronder de naam van de werkgever vermeld staat.

Vooreerst wijst de Raad er op dat het laatst vermelde motief niet afdoende is om het niet aangetoond zijn van het onvermogen van de verzoekende partij door het attest 047/2020 van 19 juni 2020 te schragen. Uit de bewoordingen 'enigszins' en 'vermoeden van tewerkstelling' blijkt geenszins dat de verwerende partij acht dat er absoluut geen sprake is van onvermogen om in de levensbehoeften te voorzien, niettegenstaande het attest, daar er sprake is van een tewerkstelling in Armenië. Uit het geheel van de motieven is niet duidelijk of de verwerende partij, niettegenstaande het voorliggende attest van 19 juni 2020, louter op grond van voormelde overweging, met name dat er een vermoeden is dat de verzoekende partij wel degelijk tewerkgesteld was in Armenië, ook tot hetzelfde oordeel dat het onvermogen van de verzoekende partij onvoldoende is aangetoond, zou zijn gekomen.

Betreffende het eerst vermelde motief om het attest niet te weerhouden als bewijs van onvermogen, met name dat dit stelt dat de verzoekende partij geen eigenaar is van een onroerend goed en dit sedert 1 januari 2013, dat het feit geen eigenaar te zijn de verzoekende partij reeds trachtte aan te tonen aan de hand van het attest van het kadaster dat reeds werd neergelegd bij de vorige aanvragen, dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij niet beschikt over enige staatseigendom, maar particuliere eigendom niet uitsluit, betwist de verzoekende partij deze laatste vaststelling.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat zij in de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat geen bewijs wordt voorgebracht van onvermogen in het herkomstland, dat geenszins uit het administratief dossier blijkt dat er voor dit element enig bijkomend doorslaggevend stuk werd voorgebracht, dat immers gelijkaardige elementen voorheen werden voorgebracht en afgewogen in voorgaande beslissingen, dat indien nagelaten wordt om bijkomende stukken voor te brengen die van doorslaggevende betekenis zijn, de gevolgtrekking van de verwerende partij uiteraard ook dezelfde is.

Gezien enerzijds de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de inhoud van het attest van het kadaster om te motiveren waarom het nieuw voorgelegde attest 047/2020 van de ambassade van Armenië niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van het niet beschikken over een onroerend goed in het herkomstland en anderzijds de motieven waarom het attest van het kadaster niet aanvaard wordt als bewijs van onvermogen ook nieuw zijn ten opzichte van de beoordeling hieromtrent in de eerdere bijlagen 20, kan de verzoekende partij wel degelijk, niettegenstaande het attest van het kadaster reeds werd neergelegd bij de vorige aanvragen, de motieven in de *in casu* bestreden beslissing die betrekking hebben op de inhoud van het attest van het kadaster betwisten.

Ter volledigheid wijst de Raad er vooreerst op dat het betoog van de verzoekende partij waar zij stelt dat de stelling van de verwerende partij dat het attest met nummer 047/2020 vanwege de ambassade van Armenië van 19 juni 2020 zich enkel uitspreekt over de situatie op datum van het attest en niet over het verleden een flagrante onregelmatigheid is en de materiële motiveringsplicht schendt, feitelijke grondslag mist daar een dergelijke overweging met betrekking tot het attest 047/2020 van 19 juni 2020 niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Het voormelde attest – waaruit aldus volgens de verwerende partij *“zou moeten blijken dat betrokkene geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 tot en met 12/05/2020”* – wordt echter niet weerhouden daar de verzoekende partij reeds eerder trachtte aan te tonen geen eigenaar te zijn van een onroerend goed in het herkomstland en dit met het attest van het kadaster, doch dat uit dit attest blijkt dat de verzoekende partij niet beschikt over enige staatseigendom, maar particuliere eigendom niet uitsluit.

Gelet op de letterlijke bewoordingen van het attest van het kadaster, zoals naar voren gebracht in het verzoekschrift en die blijken uit het stuk dat zich in het administratief dossier bevindt, *“(…) verklaren we dat (...) er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerend goed op het territorium van de Republiek Armenië op naam van de burger A.A.A. (...) (...) voorhanden is”*, kan de verzoekende partij gevolgd worden dat de inhoud niet spreekt over het bezit van staatseigendom, doch de

ontstentenis van enige staatsregistratie van eigendomsrecht inzake onroerend goed op het grondgebied van de Republiek van Armenië. Uit niets blijkt dat dit enkel zou gaan om staatseigendom.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat de verwerende partij de voorliggende gegevens niet correct heeft beoordeeld.

Bovendien wijst de Raad er nog enerzijds op dat het, zelfs indien uit het attest van het kadaster enkel zou blijken dat zij niet over een staatseigendom beschikt, uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom het feit dat zij evenmin beschikt over enig onroerend goed niet aangetoond wordt door het attest nr. 047/2020, en anderzijds dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij, behoudens het wijzen op het vermoeden van tewerkstelling in Armenië, nog motieven heeft naar voren gebracht om te duiden waarom het niet beschikken over andere inkomsten niet aangetoond is door het voormelde attest.

3.13. Door in de nota met opmerkingen louter de motieven van de bestreden beslissing te herhalen en voor te houden dat uit de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd inderdaad niet onomstotelijk blijkt dat er sprake is van een onvermogen in hoofde van de verzoekende partij, dat er documenten worden voorgebracht doch dat geen van deze voldoende doorslaggevend zijn, dat indien er geen afhankelijkheid bestond tussen de referentiepersoon en de verzoekende partij in het land van herkomst de verzoekende partij per definitie niet voldoet aan de voorwaarden, dat vermits er geen dergelijke stukken worden voorgebracht, op heden ook niet tot aflevering van een verblijfskaart zal worden besloten en dat uit de bestreden beslissing inderdaad blijkt dat er onvoldoende aangetoond wordt dat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid en dat de verzoekende partij niet als ten laste kan worden aanzien alsook te stellen dat het feitelijke betoog van de verzoekende partij alleszins onvoldoende is om de vaststellingen van de verwerende partij tegen te spreken, weerlegt de verwerende partij voormelde vaststellingen niet. Betreffende het betoog in de verweernota dat het niet kan uitgesloten worden dat de verzoekende partij bij volmacht toch nog eigendom heeft verworven na haar vertrek uit het land van herkomst, dat dit aspect niet kan worden uitgesloten en dat het tegendeel niet bewezen is door de voorliggende stukken, kan de Raad enkel vaststellen dat deze overwegingen geenszins blijken uit de motieven van de bestreden beslissing. Deze *a posteriori* motivering in de verweernota vermag dan ook niet het vastgestelde gebrek recht te zetten.

3.14. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg niet afdoende waarom de voorgelegde stukken niet aanvaard kunnen worden als een bewijs van onvermogen in het land van herkomst en aldus niet waarom niet afdoende aangetoond werd, gelet op het niet betwisten in de bestreden beslissing van het voorliggen van beduidende financiële steun over een langere periode, dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische moeder.

3.15. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

3.16. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De niet-besproken onderdelen van het enig middel worden thans niet verder onderzocht aangezien de eventuele gegrondheid ervan onmogelijk aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER